

overfor det større Landbrug. Under Behandlingen i Udvalget er det, som det fremgaar af Ændringsforslaget, lykkedes at faa det reduceret til 7 og endvidere at faa Satsen for Jordværdier mellem 50,000 og 100,000 Kr. reduceret med $\frac{1}{2}$, altsaa til $6\frac{1}{2}$ hkg. Dette betyder noget for de større Jordbrug. Jeg har i denne Forbindelse bemærket, at det i Forening med den noget lempede Regel for Godtgørelse ved Levering af Sukkerroer betyder for mit Jordbrug 490 hkg Korn, hvilket uægtelig ikke er saa lidt, naar der ellers ved en normal Høst slet intet vilde blive udover, hvad der absolut krævedes. 490 Tdr. er ganske vist i sig selv lidt, men det er dog i hvert Fald bedre end intet.

Saa vidt altsaa, hvad angaar det første Omraade, hvor jeg mente, at en Ændring var i høj Grad tiltrængt. Jeg kunde have ønsket, at vi var kommet videre, men paa den anden Side maa jeg erkende, at det er med Føje, den højtærede Indenrigsminister har hævdet, at han ikke tør gaa væsentlig ned med det Kvantum Korn, der maa kræves udskrevet, saa heller ikke jeg mener, at vi ved Opretholdelsen af dette Grundlag kan foretage store Ændringer i det, der nu en Gang er vedtaget af det andet høje Ting.

Det andet Omraade, hvor jeg mente, Ændringer var tiltrængte, var med Hensyn til de Vilkaar, som den tilsigtede Ordning tilmaaler Sukkerroedyrkerne. Jeg udtalte min Beklagelse over, at man i det andet høje Ting slet ikke havde taget Hensyn til de Ønsker, vi havde fremført. Efter den Modtagelse, de fandt indenfor en Kreds af Rigsdagsmænd, knyttede til de sukkerroedyrkende Egne, havde jeg haabet, at der vilde have været Vej frem for en Gennemførelse af de af os fremførte Ønsker. Dette har altsaa ikke været Tilfældet. Som det fremgaar af Ændringsforslagene, er det dog nu lykkedes at tilvejebringe nogle Lempelser for Roedyrkerne, for det første, at Godtgørelsesretten beregnes pr. leverede 35 Centner Sukkerroer i Stedet for 40, saaledes at 35 Centner leverede Sukkerroer giver en Godtgørelse af 1 hkg Korn, endvidere, at der, som den ærede Ordfører har udhævet, er givet Tilsagn om, at Sukkerroedyrkerne skal have Adgang til at faa Halvdelen af den Melasse, der svarer til de af dem leverede Roer, og endelig, at der er givet Tilsagn om, at Mindstetantiemen skal komme til at udgøre 10 Øre, hvilket i Virkeligheden betyder en Hævning af den fastsatte Mindstepris for Roerne med 10 Øre. Det er i det væsentlige

de Ønsker, der er fremkommet fra Roedyrkerne, og jeg tillægger Imødekommelsen af dem en meget stor Betydning, fordi det af Roedyrkerne Tillidsmænd er vedtaget, at en Imødekommelse af disse Ønsker var Vilkaaret for, at man turde tage Ansvar for at opfordre Roedyrkerne til at tegne Arealer. Det er kun i naturlig Tilslutning hertil, naar jeg mener at kunne udtale, at efter min Opfattelse bør Sukkerroedyrkerne, selv om deres Ønsker gik videre, dog føle sig tilfredse med de Indrømmelser, der er gjorte dem, saaledes at deres Tillidsmænd altsaa bør bestræbe sig for efter Evne at fremme Tegningen af Sukkerroearalerne i indværende Aar.

Der er et Punkt i Lovforslaget, hvor jeg meget kunde ønske, at vi var naaet længere frem, det er med Hensyn til den Forbeholdsret, der gøres gældende i de Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til at indfri sin Leveringspligt, en Forbeholdsret, der nu begrænses til 18 hkg pr. Hest i Stedet for, som det var vedtaget i Folketinget, 16 hkg. Som jeg allerede har udtalt, er det min Opfattelse, at 25 hkg pr. Hest er det Minimum, som man kan nøjes med i Landbrug, hvor Jorden bliver bearbejdet nogenlunde energisk, og jeg vilde derfor meget have ønsket, at vi kunde have faaet Ret til at tilbageholde 25 hkg. Den højtærede Minister modsatte sig imidlertid bestemt dette Krav fra vor Side, og vi naaede ikke længere frem end til 18. Jeg føler mig nu overbevist om, at Nedskrivningen af de 8 hkg til 7 væsentlig vil reducere det Antal Tilfælde — i alt Fald ved en nogenlunde normal Høst —, hvor Landmændene kommer i den uheldige Situation at maatte nøjes med at disponere over det Korn, de er i Stand til at tilbageholde til deres Heste, men der vil utvivlsomt blive adskillige Landmænd, som kommer i denne Situation, og disse Landmænd vil, selv med de 18 hkg, efter min Opfattelse blive ligefrem nødstedte overfor Gennemførelsen af en forsvarlig Drift af deres Jord. Ud fra denne Betragtning tillader jeg mig at rette den indtrængende Anmodning til den højtærede Minister at give Tilsagn om, at de Landmænd, som af deres Kornavl kun maa tilbageholde de nu i Loven normerede 18 hkg pr. Hest og derved bliver ude af Stand til paa forsvarlig Vis at gennemføre Driften af deres Landbrug, ved Henvendelse maa kunne faa fra Statslagrene og til den fastsatte Pris et Kvantum af 7 hkg pr. Hest, nemlig Forskellen mellem de nu fastsatte 18 hkg og de 25 hkg, som vi havde ønsket. Jeg tror ikke,